EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 23/11/2020 a les 12:35

?Gloudina Greenacre. Un cor salvatge

Podria ser un núvol viatger que travessa el cel. O l'embranzida d'una onada a punt de xocar contra les roques. Fins i tot una ràfega de vent que arrossega les fulles caduques d'un arbre. Podria ser tots aquests elements que es troben en la naturalesa perquè a l'hora de viure segueix el seu impuls interior, com si fos una cigonya que recorre els continents amb l'únic guiatge de l'instint.

Foto: Marc Prat.

El seu nom és Gloudina Greenacre i no ha deixat mai que ningú escrigui per ella el seu destí. El desig de descobrir allò que és realment l'ha convidat a conèixer diferents paisatges, a conviure amb animals ferotges i a aprendre d'altres cultures. Després de viatjar pel món i viure en tres continents diferents, ha trobat un refugi a Catalunya, en concret en un poble del Bages, a Castellfollit del Boix. Un racó de món on vol que creixin els seus fills, el Noè i la Selva, que està de camí. Avui, mentre acaricia el seu ventre ple de vida, contempla les vistes de Montserrat des del parc de l'Agulla.

En aquest paratge idíl·lic, la Gloudina relata la història de la seva vida amb una veu dolça, vestida per un tímid accent anglès, que deixa entreveure que la terra on va créixer es troba lluny. El cel blaus, les extenses planúries i els rugits dels lleons de la sabana de Sud-àfrica van marcar la seva infància. Vivia amb la família a Irene, un petit poble a pocs quilòmetres de la capital, Pretòria. Va néixer l'any 1984 i, en aquell temps, ja es respirava més llibertat al país. «Quan anava a l'escola, recordo que la raça ja no era cap frontera i jugàvem sempre junts». Durant aquella època, també visitava sovint els parcs nacionals i allà va ser on es va enamorar del cor salvatge dels lleons, els elefants, les girafes. Anys després la família va traslladar-se a Catalunya, però la petita Gloudina es va endur un trosset d'Àfrica. «A tot el continent existeix una mateixa aroma i música que m'han acompanyat per sempre més». L'aventura està a la seva sang i no va dubtar ni un segon a pujar a un avió que la duria a l'altra banda de l'Atlàntic amb només divuit anys. Va volar fins a l'Equador per ser voluntària en una fundació de rescat d'animals salvatges. Allà va tenir l'oportunitat de conviure al costat de cents de noves espècies, des d'ocelots, fins a mones aranya o tortugues mossegadores. En va sortir tant regenerada que va acabar establint-se en aquest país durant deu anys amb la idea d'ajudar els animals que havien viscut en captivitat i, en la mesura del possible, retornar-los a la vida salvatge. «A vegades ens en sortíem però, en altres ocasions, retornar l'essència salvatge a aquell animal era una utopia, pel maltractament que havia rebut o per les malalties que presentava». Finalment, després d'una dècada va decidir retornar a Catalunya, amb la sensació agredolça d'haver aportat el seu granet de sorra, però de saber que encara queda molt recorregut per fer.

Tot el que ha après sobre els animals i les comunitats indígenes amb què va conviure ho vol ensenyar als infants de Catalunya, a través del projecte Wild Me, una iniciativa que promou el joc lliure per als infants en espais naturals de proximitat. Fa quatre anys que dissenya programes de lleure perquè els infants juguin a l'aire lliure. Així ho va fer aquest estiu amb l'impuls d'un casal al bosc de Sant Iscle, i així ho pretén continuar de cara al futur amb la creació d'una extraescolar perquè els infants facin estades a la naturalesa de forma regular. El seu somni és que els seus fills, el Noè i, aviat, la Selva, i també la resta d'infants, creixin amb la sensació de llibertat que ella sentia quan corria per les grans extensions de la terra sud-africana.